

ת"פ 49051/04/18 - מדינת ישראל נגד י ד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49051-04-18 מדינת ישראל נ' ד
תיק חיצוני: 180239/2018

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם י ד
ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור
ב"כ הנאשם: עו"ד גבריאל טרונאשווילי
החלטה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם חשד באשתו כי היא מנהלת קשר רומנטי עם אחר. ביום 23.4.18, בשעה 2:20 א"מ, הנאשם על אשתו במהלך שיחת טלפונית שנערכה ביניהם ואמר לה "אם אני אראה לך אני יהרוג אותך. מבינה? זה בושה בשבילי אבל אני אראה לך אין בעיה". בנוסף ביום 23.4.18, בשעה 5:48, א"מ, הנאשם על אשתו במהלך שיחת טלפונית נוספת ואמר לה "אני ארצח אותך, טוב אני הולך למאסר עולם, תשמעי טוב".

2. התיק נקבע לשמיעת ראיות וטרם שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים כי ערכו ביניהם הסדר דיוני לפיו ב"כ הנאשם ויתר על חקירת העדים והוא הסכים להגשת ראיות מתוך תיק החקירה בכפוף לטענות בדבר קבילותן של ראיות אלה. עם הגשת תיק המוצגים הודיעה המאשימה, בהסכמת ב"כ הנאשם כי בדיון תיטענה טענות משפטיות בלבד.

3. טרם הדיון הוגש תיק מוצגים שכולל שתי הודעות שנגבו מהנאשם, שתי הודעות שנגבו מאשתו, צווי האזנות סתר, תקליטור ועליו שיחות שנקלטו בהאזנות סתר ותמלולן של אותן שיחות.

4. בפתח הדיון טען ב"כ הנאשם טענה לפיה אין להשיב לאשמה המתבססת על מספר נימוקים:

א. תמלילי האזנות הסתר מתייחסים לשיחות שנערכו ביום 22.3.18 בעוד שכתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות ביום 23.3.18, ולפיכך, אין ראיות לביסוס המיוחס לנאשם בכתב האישום.

ב. שיחה מספר 4001 שנקלטה במסגרת האזנת הסתר ונכללה בתיק המוצגים המוסכם שהוגש, טופלה על ידי הגב' נופר אולו, ששמה אינו מופיע ברשימת עד התביעה ועל כן לא ניתן היה להגיש שיחה זו.

ג. לא ניתן היה להגיש במסגרת תיק המוצגים את צווי האזנות הסתר שעל בסיסן נערכה האזנת הסתר שכן צווים אלה לא נמנו ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום.

5. אשר לטענה לפיה תמלילי האזנות הסתר שהוגשו מתייחסים לשיחות שנערכו בתאריך 22.3.18 בעוד שכתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות ביום 23.3.18 מקובלת עלי הטענה כי מדובר בטעות סופר. במסגרת זו שקלתי את העובדה כי שעות השיחות המצוינות בעובדות כתב האישום זהות לשעות שבהן נערכו השיחות על פי תמלילי האזנות הסתר, וכי הטקסט שאמירתו מיוחסת לנאשם זהה לטקסט הנשמע בתקליטור שהוגש, ולנאשם, אשר לא טען דבר, ואף נמנע במכוון מלהתייחס בתשובתו לאישום לתוכן האיומים המיוחס לו, ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן.

משכך, לו היה מתבקש תיקון טעות הסופר בכתב האישום, היה מקום להתיירה, ומכל מקום, בנסיבות אלה, ומשניתנה לנאשם האפשרות להתגונן, לו התקבלנה הראיות, ניתן יהיה לעשות שימוש בהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

6. אשר לטענה כי המתמללת של שיחה 4001 אינה נמנית ברשימת עדי התביעה ולכן לא ניתן היה להגיש את התמלול שערכה, משהוברר כי עדה זו היא המתמללת בלבד ולא מי שביצעה את האזנת הסתר, ומשעה שהתמליל אינו ראיה עצמאית, אלא כלי עזר משני לראיה העיקרית שהיא השיחה המוקלטת, אשר ניתן להגישה באמצעות השוטרים שערכו את האזנת הסתר, יש לדחות את הטענה כי לא ניתן לקבל שיחה זו כראייה.

7. חומר הראיות בתיק מתבסס, בעיקרו, על האזנות סתר שבוצעו על ידי משטרת ישראל. הראיה אותה מבקשת התביעה להגיש לצורך הוכחת האשמה היא האזנת הסתר עצמה. משטרת ישראל היא רשות מנהלית, ומשכך פעולותיה נהנות מחזקת תקינות פעולות המינהל, שאין צורך להוכיחה.

אלמלא הייתה ההגנה מוותרת על שמיעת עדותו של השוטר שערך את האזנת הסתר, ניתן היה לחקור אותו בחקירה נגדית על תקינות מעשיו ולנסות להפריך את החזקה.

יש להניח כי לו היה השוטר נשאל שאלות בעניין זה, היה מפנה לבסיס החוקי לביצוע האזנת הסתר והוא צו האזנת הסתר שניתן על ידי בית המשפט המחוזי, ובמקרה כזה התביעה הייתה רשאית להוכיח את קיומו של הצו באחת הדרכים המנויות בסעיף 32 לפקודת הראיות.

לנוכח חזקת תקינות מעשי המנהל, עצם קיומו של צו האזנת הסתר אינו טעון הוכחה מראש לצורך הוכחת יסודות העבירה שבה מואשם הנאשם. לפיכך, ממילא לא היה צורך לכלול את הצו ברשימת העדים שבכתב האישום. זאת, להבדיל, למשל, ממקרה בו מואשם נאשם בעבירה של הפרת ההוראה החוקית, שאז עצם קיומה של ההוראה החוקית טעון הוכחה ועל כן יש לכלול אותה מראש ברשימת עדי התביעה.

אני מניחה כי התביעה כללה את הצו בתיק המוצגים לנוכח תשובת הנאשם לכתב האישום ובה כפירה בחוקיות האזנת הסתר. התביעה הוכיחה את קיומו של הצו על פי סעיף 32(4) לפקודת הראיות, אך כאמור, לנוכח חזקת תקינות

המעשה המינהלי, לא היה עליה חובה לכלול את הצו ברשימת עדי התביעה.

8. בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב זה של הדיון די בראיות דלות כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה (ראו ע"פ 732/76 כחלון נ' מדינת ישראל (פ"ד לב(1) 170)). במקרה דנן מספיקות האזנות הסתר כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

9. לפיכך, הטענה כי אין להשיב לאשמה נדחית.

10. ב"כ הנאשם הודיע כי אם תידחה הטענה כי אין להשיב לאשמה, הנאשם לא יעיד, והצדדים הסכימו להגיש סיכומיהם בכתב.

11. המאשימה תגיש סיכומיה עד ליום 25.6.19.

12. ב"כ הנאשם יגיש סיכומיו עד ליום 2.7.19.

13. במסגרת סיכומיהם יתייחסו ב"כ הצדדים, בין היתר, למשמעות הראייתית שיש לייחס להימנעות הנאשם מלהעיד להגנתו ויבהירו האם נערכה ביניהם הסכמה דיונית בעניין זה.

14. הכרעת הדין תושמע ביום 16.7.19 בשעה 9:20.

15. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ט, 18 יוני 2019, בהעדר הצדדים.